

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

David Marín

Populismes

Hi ha una dèria bastant generalitzada en el torn mediàtic espanyolista de situar l'independentisme en l'òrbita de l'excèntric Donald Trump. Han vist una manifestació a les portes (i portes endins també) contra el procediment constitucional de canvi de govern, i els han vingut al cap les protestes independentistes. En canvi, no van tenir la mateixa capacitat relacional quan fa uns pocs mesos una altra multitud es va aixecar en contra de la intenció de l'autoritari president de Bielorússia de continuar en el poder després d'unes eleccions més que discutibles. Tampoc, és clar, van fer el paral·lelisme entre els ultradretans racistes disfressats de vikings de Donald Trump amb les darreres manifestacions amb ultradretans que es recorden a Barcelona, el signe de les quals no era precisament catalanista, sinó defensora de la unitat d'Espanya. La del 29 d'octubre del 2017, per exemple, va mostrar imatges de neonazis a les portes de la Generalitat en protesta per una decisió del Parlament. I amb policies, poc després, manifestant-se també disfressats de vikings o d'alguna cosa semblant.

"Trump és populisme, i l'independentisme també", diuen. Bé, una de les pràctiques del populisme és justament donar solucions simples i autoritàries a problemes complexos. Ja sigui posar un mur a la immigració com posar a la garjola dirigents opositors. I tractar una opció política tan estesa dins de la societat catalana com l'independentisme a cop de fiscal i de titular desinformatiu és una de les mostres més aberrants d'antipolítica i de populisme que es poden veure actualment a Europa.

EDITORIAL

Les necessàries ajudes per la Covid

La important crisi econòmica derivada de la pandèmia de la Covid-19 ha deixat en evidència la fragilitat econòmica d'estats com l'espanyol, incapaços d'oferir el suport i les ajudes necessàries a les empreses perjudicades pels tancaments obligats o, simplement, pel descens de l'activitat a causa de la crisi sanitària. Així, respecte a d'altres estats europeus, els indicadors espanyols són clarament inferiors als de països com Alemanya, França, el Regne Unit o Itàlia en l'impuls fiscal —la despesa pública addicional—, en els ajornaments d'impostos i cotitzacions a la Seguretat Social i, finalment, en la implementació d'altres mesures d'injecció directa. Es-

panya, a diferència d'aquests estats europeus, s'ha quedat molt curta —un 12,2% respecte del 24,3% d'Alemanya, per exemple— en aquest últim apartat, tenallat el govern espanyol per una situació econòmica no òptima que s'arrossega encara de la crisi del 2008 i pel gran endeutament públic. Tot plegat comportarà, amb tota seguretat, un retorn molt més lent a la normalitat un cop es controli la pandèmia i, naturalment, un perjudici més gran per a molts empresaris i autònoms.

En aquest sentit, cal recordar que si Catalunya pogués disposar de tots els recursos que genera —una llarga reivindicació del país—, segurament

hauria pogut afrontar molt millor la crisi generada per la pandèmia i hauria pogut aplicar mesures més contundents, però amb les ajudes necessàries als sectors afectats.

Per si tot plegat no fos prou insuficient, cal afegir-hi la mala gestió de l'administració dels ERTO, amb retards en els pagaments, un fet que, després de deu mesos de l'inici de la pandèmia, està generant greus situacions d'angoixa afegida a molts treballadors. D'altra banda, els afectats pels ERTO no disposen tampoc —com sí que tenen en altres països com ara Itàlia, França o Alemanya— de mesures complementàries, com ajornaments d'impostos.

La foto

Una carretera realment tallada, a Kosova. Les fortes pluges van provocar dissabte una gran esllavissada de terres que va destruir aquesta carretera situada al centre de Kosova ■ EFE

La frase del dia

Bernat Solé

CONSELLER D'ACCIÓ EXTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I TRANSPARÈNCIA

“Si es posa en risc la seguretat de les persones i, a més, no es garanteix el dret a vot de tothom, no es podrien celebrar les eleccions”

De set en set

No hi ha millor època per llegir Dickens que l'hivern. Gairebé sents com espurnegen les brases a la llar mentre t'expliquen un conte a la vora del foc. Muñoz Molina parlava, a propòsit de “les geografies majors de la novel·la”, de la sensació de no avançar en la lectura, sinó de ser-ne emportat com per un corrent. Alguns defrauden amb el pas dels anys, però n'hi ha d'altres, i Dickens n'és un dels més grans, que et regeneren l'entusiasme del primer cop, com si encara ho tinguessis tot per aprendre i no més comptés, com en les lectures juvenils, aquesta hora, aquesta llum. Suposo que per això Nabòkov deia que era

Dickens a la vora del foc

Eva Vázquez

un escriptor que es llegia amb l'espina dorsal, per allò d'estremir-se. *Història de dues ciutats*, que ha publicat Club Editor en “l'hivern de la nostra desesperació”, se m'ha resistit força més anys que no pas *Grans esperances* o *El casolot*, que són les obres de Dickens que prefereixo, però és amb aquesta novel·la trepidant emmarcada en la Revolució Francesa, on cada cor amaga un secret que té a veure amb la mateixa mort, que m'he adonat, amb l'editoria Maria Bohigas, com m'enyorava d'aquesta literatura, com m'agraden els personatges misteriosos que baixen de la diligència del correu espolsant-se la palla i la humitat, que de-

manen ponx a la taverna per escalfar-se les mans i entren en conversa amb un bergant que exclama, apartant-se la pipa fumejant de la boca, “que em pengin si he vist mai res de tan insòlit!”. Són llibres travessats de genets nocturns al galop, de carruatges que esclapetegen damunt l'empedrat, de fanals que balanceja un vent plujós, de confidències i revelacions. Hi ha criatures càndides i malvats grotescos com l'ombra d'un elf projectada a la paret, i fins i tot enterradors que fan revenir a la vida els morts, però hi ha sempre alguna altra cosa que hi corre per sota, potser el destí, potser allò que érem, com una forma de plenitud.